

Росоха Степан Іванович (1908 – 20.04.1986) – громадсько-політичний діяч Закарпаття. Народився в с. Драгово Марамороського комітату (Хустський район Закарпатської області) в селянській сім'ї. Після закінчення народної школи в рідному селі навчався в Берегівській гімназії (1922-1930), на юридичному факультеті Карлового університету в Празі (1930-1934) та Українському вільному університеті (1934-1936). Доктор права. Активно включився в політичне життя краю ще навчаючись у Празі. Очолював редакцію громадсько-політичного журналу «Пробоем», спочатку як студентського органу (1931-1938), а згодом як органу ОУН (1939-1944), Голова легальної Екзекутиви ОУН на Закарпатті (з 1932), «Союзу підкарпатських студентів» (1933-1937), «Союзу греко-католицької молоді в Празі» (1931-1934). Член крайового товариства «Просвіта» (1928-1939) та його празького відділення (1931-1943). Обирався головою II з'їзду української молоді Закарпаття в Мукачеві (2 липня 1934) та I з'їзду українських студентів в Ужгороді (1936). На просвітянському з'їзді в Рахові (13 серпня 1938) його делегати з ініціативи С.Р. вперше за часи чехословацького режиму співали «Ще не вмерла Україна» як національний гімн. В період існування Карпатської України обирався секретарем напіввійськовою організації «Українська Національна Оборона» (4 вересня 1938), а згодом членом Карпатської Січі, де виконував обов'язки референта пропаганди при Головній Команді (листопад 1938 – березень 1939). Був членом виконавчого комітету Українського Національного Об'єднання (січень 1939), послом Сойму Карпатської України (12 лютого 1939), зв'язковим Карпатської Січі з урядом Карпатської України, членом Президії і заступником голови Сойму (15 березня 1939), членом його конституційно-правничої та імунітетної комісії. У 1938-1944 – головний редактор часопису «Наступ». Після окупації Закарпаття угорськими військами зробив спробу (16 березня) перейти кордон Румунії, однак був затриманий і переданий угорцям. Того ж дня йому вдалося втекти. В 1939-1944 проживав у Празі, де займався видавничою діяльністю. Завдяки саме йому побачив світ збірник спогадів учасників оборони Карпатської України «Карпатська Україна в боротьбі» (Відень 1939). Заарештований гестапо і ув'язнений в Терезинський концтабір (1944-1945). Після звільнення емігрував до Регенсбурга (1945-1949), а згодом до Канади (1949). Був членом еміграційного відділу Українського Національного Об'єднання, головою Провінційної Екзекутиви УНО на Східну Європу, засновником і головою Братства Карпатських Січовиків, директором видавництва «Новий шлях». Видавав газету «Вільне слово» (1960-1986). Автор численних праць з історії Карпатської України, зокрема «Народження держави» (1939), «Августин Волошин і Карпатська Україна» (1940), «Августин Волошин як педагог і вчитель» (1948), «Сойм Карпатської України» (1949), «Карпатська Січ» (1953) та ін.

Література: Олашин М. Події Карпатської України в оцінці Степана Росохи // Науковий Збірник Товариства «Просвіта» в Ужгороді. – Річник IV (XVIII). – Ужгород, 2000. – С.78-81; Пагиря В. Закарпатці в діаспорі. Нариси про закарпатських емігрантів. – Ужгород: Патент, 1997. – С.41-44; Белень М. Карпатська Україна у портретах. – Ужгород, 1998. – С.150; Магочій П.Р. Формування національної самосвідомості: Підкарпатська Русь (1848-1948). – Ужгород, 1994. – С.187. **М.М.Вереш**